

«BOG JE MIR I RADOST NAŠA»¹

1 Kr 3,5.7-12; Rim 8,28-30; Mt 13,44-52;

Propovijed Jure BOGDAN

**Preuzvišeni oče biskupe Juraju,
Draga braćo u biskupskoj službi,
draga braćo svećenici, redovnici i redovnice, Poštovani
predstavnici državnih i lokalnih vlasti,
Poštovani djedovi i bake,
Poštovana obitelji i rodbino biskupa Jezerinca,
Poštovani vojnici, policajci, hrvatski branitelji,
Dragi Božji narode iz župe Gornje Prekrižje,
Braćo i sestre u Kristu u Kristu Isusu!**

1. Uvod

“Ovo je dan što ga učini Gospodin kličimo i radujmo se njemu“ (*Ps 118,24*). Euharistijsko slavlje, danas u Gornjem Prekrižju ima posebno značenje, simboliku i duboku ljepotu. Okupljeni smo kod crkve svetoga Mihaela arkandela i svete Ane u Gornjem Prekrižju, na mjestu koje za sina ovoga kraja biskupa msgr. Jurja Jezerinca i mnoge od vas ima posebno značenje. Ovdje, točno prije šezdeset godina na blagdan svete Ane 26. srpnja 1966. svećenik Jezerinac je slavio Mladu Misu. Nakon svećeničkog ređenja 26. lipnja te godine u zagrebačkoj prvostolnici, pred oltarom Gospodnjim u Gornjem Prekrižju, započeo je svoje javno

¹Propovijed Jure Bogdana vojnog biskupa. Prigoda: 60 godina svećeništva i 35. godina biskupstva umirovljenoga vojnog biskupa msgr. Jurja Jezerinca; Sveti Joakim i Ana roditelji Blažene Djevice Marije, patron župe Gornje Prekrižje; Šesti svjetski dan djedova, i baka i starijih osoba; Gornje Prekrižje u Zagrebačkoj nadbiskupiji, crkva sv. Mihaela arkandela i sv. Ane, 26. srpnja 2026., nedjelja, 10.00 sati; XVII. Nedjelja kroz godinu A.

djelovanje u Gospodnjem vinogradu. Nakon šest desetljeća vjernosti Kristu i njegovoj Crkvi, vratio se na isto mjesto kako bi zajedno s nama zahvalio Bogu za dar poziva, poslanja i djelovanja u Gospodnjem vinogradu.

Ovo slavlje nije samo spomen na prošlost. Ono je prije svega slavlje Božje vjernosti. Zahvaljujemo Gospodinu za šezdeset godina svećeništva msgr. Jurja Jezerinca. Zahvaljujemo za trideset i pet godina njegove biskupske službe. Zahvaljujemo za godine kada je kao pomoćni zagrebački biskup služio mjesnoj Crkvi, a osobito za gotovo dva desetljeća službe prvoga vojnoga biskupa u Republici Hrvatskoj². Želimo danas zahvaliti Bogu koji je vodio jedan ljudski život, koji je oblikovao jedno svećeničko srce i povjerio jednom pastiru odgovorne zadaće u životu Kristove Crkve i hrvatskoga naroda. Božja riječ pruža nam ključ za dublje razumijevanje i shvaćanje poruke ovoga slavlja.

2. Čovjek – korijeni iz kojih raste poziv

Draga braćo i sestre! Bog uvijek započinje od čovjeka. “Što je čovjek da ga se spominješ, sin čovječji te ga pohađaš?” (*Ps, 8,5*). Prije nego što je netko postao svećenik ili biskup, on je najprije dijete jedne obitelji, jednoga zavičaja, jednoga kraja, jedne zemlje – “Adam”, jednoga naroda i jednoga vremena. Bog poziva čovjeka iz konkretne životne stvarnosti. I svaki čovjek ima duboke korjene u toj stvarnosti! Bog djeluje kroz obitelj, preko roditelja, braće i sestara, rodbine, u vjerničkoj župnoj zajednici, kroz događaje života. Takav je bio put i poziv u svećeništvo i poslije na biskupsko služenje msgr. Jurja Jezerinca.

Njegovi prvi učitelji vjere bili su roditelji i obiteljski dom. Dvanaesto je od trinaestoro djece u obitelji Mije i Barice Jezerinac rođ. Bradica, rodio se u Jezerinama na Jurjevo, 23.

² 25. travnja 1997. – 30. studenoga 2015.

travnja 1939. godine. Nije bilo dvojbe koje će ime dobiti, prema danu rođenja bio je blagdan sv. Juraja i on je u maticama krštenih zaveden kao Jure Jezerinac. Kasnije je nazvan Juraj. Njegov dom i rod, i to je ova župa Gornje Prekrižje i ovaj kraj, bio je hrvatski katolički dom, hrvatska katolička obitelj, svijet poštenoga rada, jednostavnosti i odgovornosti. Bio je to svijet u kojemu se znalo da čovjek ne živi samo od kruha, nego i od Božje riječi. U takvim obiteljima vjera se nije samo učila – ona se živjela. Dan je započinjao i završavao znakom križa. Rad se započinjao s pouzdanjem u Boga. Obiteljski stol bio je mjesto zajedništva i zahvalnosti. Nedjeljna sveta misa bila je središte duhovnoga života. Krunica i molitva Blaženoj Djevici Mariji, pobožnost prema zaštitnicima župe Isusovoj baki sv. Ani i nebeskome vojskovođi anđela i arkandela Mihaelu arhanđelu, bile su uporište i snaga u teškoćama. Takva vjera u obitelji Jezerinčevih, u župi u Gornjem Prekrižju, u ovome kraju nije bila *ukras* života. Ona je bila *temelj i program* života.

Naraštaj kojemu pripada msgr. Jezerinac duboko je obilježen i velikim snovima o slobodi hrvatskoga naroda, ali i teškim ranama i stradanjima Drugoga svjetskog rata i poraća. Bilo je to dugo vrijeme - godine nasilja, nepravdi i zločina protiv Boga i čovjeka. Bili su to dani i godine kada se pokušavalo izgraditi društvo i sustav bez Boga, živjeti – ali i nametnuti drugima sustav vrijednosti kao da Boga nema, kao da ne postoji. Vjeru se željelo oslabiti, kršćanske katoličke korijene isčupati i njezine tragove izbrisati iz hrvatskoga naroda.

Upravo su tada mnoge naše katoličke obitelji pokazale snagu vjere. Nije se mogla zabraniti obiteljska molitva. Nije se mogla ugasiti vjera koja je živjela u srcima. Nije se iz takove vjere mogao ugasiti evanđeoski moral – otvorenosti životu koji u svakome djetetu i novom rođenju vidi blagoslov i Božji dar. Nije se mogla oduzeti ljubav prema Euharistiji, prema nedjeljnoj svetoj misi i

prema Blaženoj Djevici Mariji. Ta vjera, jednostavna i jasna, hranjena molitvom i sakramentalnim životom, bila je snaga koja je čuvala dostojanstvo čovjeka kršćanina. Upravo takovi temelji, duboko ukorijenjeni u evanđelju, najsnažnija su i zdrava podloga duhovnim zvanjima, poziv u svećeničku službu, poziv u posvećeni život u redovničkoj zajednici u samostanu.

3. “Traži što god da ti dadem” (2 Kr, 3, 5).

Treće poglavlje druge knjige o kraljevima, opisuje prekrasan dijalog u snu između kralja Salomona i Gospodina. Salomon je ljubio Jahvu – Boga svoga. U životu se ravnao prema uputama svoga oca Davida. Mlad izabran i pomazan za kralja, želio je živjeti po Božjem zakonu i tako upravljati kraljevstvom. Izbor za kraja nije ga uzoholio. Svjestan je težine službe, ogromne odgovornosti pred Bogom i narodom, svjestan je svoje mladosti i neiskustva i jasno kaže “ne znam vladati”. I Bog ga pita: “Traži što da ti dadem” (2 Kr, 3, 5).

A Salomon odgovara, “Bože... Podaj svome sluzi pronicavo srce, da može suditi tvome narodu, razlikovati dobro od zla, jer tko bi mogao upravljati tvojim narodom koji je tako velik” (1 Kr, 3,7-9). To je molitva svakoga čovjeka koji želi služiti Bogu i ljudima. Mudrost nije samo znanje. Mudrost je sposobnost vidjeti život Božjim očima. Znati razlikovati ono što prolazi od onoga što ostaje. Znati prepoznati pravo blago. U oblikovanju srca i trajnoj izgradnji osobnog identiteta katoličkog svećenika i pastira takve mudrosti – Božje mudrosti, msgr. Jezerincu bili su učitelji i modeli pastiri i stupovi Crkve u Hrvata, sinovi ovoga kraja, blaženi Alojzije Stepinac i sluga Božji kardinal Franjo Kuharić.

Blaženi Alojzije Stepinac bio je svjedok vjernosti Kristu u najtežim okolnostima. Njegov život pokazao je da Crkva svoju snagu ne crpi iz zemaljske moći, nego iz vjernosti Evanđelju.

Kardinal Franjo Kuharić, kao pastir i otac znao je voditi Crkvu mudrošću, strpljivošću i ljubavlju. Od njega je msgr. Jezerinac učio da se Crkva ne gradi ljudskom snagom, nego svetosti, poniznošću i služenjem. Tako su se u životu našega slavljenika susrele dvije velike evanđeoske škole mudrosti: škola Stepinčeve vjernosti i Kuharićeve očinske mudrosti. Iz tih korijena izrastao je poziv koji će biti dar Crkvi.

4. Svećenik – čovjek koji je pronašao blago

„Kraljevstvo je nebesko kao kad je blago skriveno u njivi: čovjek ga pronađe i sakrije, sav radostan ode, proda sve što ima i kupi onu njivu.“ (Mt 13,44). U središtu ove prispodobe nalazi se riječ: **radost**. Čovjek iz Evanđelja ne ostavlja sve zato što je prisiljen. On to čini jer je pronašao nešto veće od svega što je prije imao. Tako razumijemo i svećenički poziv. Svećenik je čovjek koji je u Kristu pronašao svoje najveće blago.

Prije šezdeset godina, Juraj Jezerinac izgovorio je svoj svećenički da Božanskome učitelju. Taj odgovor nije povijesni relikv – arhivska uspomena, riječ jednoga dana, nego je odgovor koje on ponavlja djelotvorno, riječju i životom svaki dan već punih šezdeset godina. “Evo me Gospodine. Sluga tvoj sluša”. Šezdeset godina predanja Gospodinu! Šezdeset godina svećeništva znači tisuće slavlja svetih misa, mnogi i mnogi sati provedeni u molitvi, tisuće propovijedi i kateheza, brojne ispovijedi, neizbrojivi susreti s ljudima, riječi ohrabrenja, blizine s bolesnima, ranjenima, ožalošćenima.... Sve je to mogao i može jer je *Svećenik čovjek Euharistije*. Kod oltara svećenik svakoga dana ponovno susreće Krista koji se daruje svome narodu. Iz euharistije crpi snagu za služenje i vjernost.

Sveti Pavao nam govori: *„Znamo da Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube.“ (Rim 8,28).* Te riječi posebno

razumijemo gledajući svećenički put našega slavljenika. Bog je vodio njegove korake kroz različite službe i različite okolnosti. Po njemu je mnogima donosio Kristovu blizinu. To su pravi plodovi jednoga svećeničkog života. Jer svećenik nije velik po sebi. Velik je po Kristu kojemu služi.

5. Biskup – pastir koji čuva povjereno blago

Draga braćo i sestre! Nakon godina svećeničkoga služenja, Crkva je msgr. Jezerincu povjerila novu službu. Godine 1991. postao je pomoćni zagrebački biskup. Biskupsko ređenje nije nagrada, nego poziv na još veće služenje. Biskup je pozvan biti učitelj vjere, posvetitelj i pastir. Godine 1997. povjerena mu je posebna služba: postao je prvi vojni biskup u Republici Hrvatskoj.

Bilo je to vrijeme velikih izazova, demokratskih promjena, Domovinskoga rata. Trebalo je graditi Vojni ordinarijat i oblikovati pastoralnu brigu za pripadnike Hrvatske vojske i policije. Ali prije svega trebalo je biti blizu čovjeku. Iza svake vojne i policijske odore stoji uvijek i najprije živi čovjek, stvoren na sliku i priliku Božju, sa svim ljudskim, tjelesnim i duhovnim potrebama, sa zadaćama i izazovima službe koja mu je povjerena. Stoji čovjek sa svojom obitelji, svojim strahovima, svojim ranama i svojim nadama. Služiti vojnicima i policajcima značilo je donositi im Kristovu blizinu, moliti s njima i za njih, biti uz njih u trenucima kušnje i zahvaljivati s njima u trenucima radosti, tugovati i bodriti u trenucima žalosti.... U tome se ostvaruje Isusova slika mreže koja okuplja ljude. Pastir je onaj koji okuplja, onaj koji povezuje, onaj koji vodi prema Kristu.

Nakon gotovo dvadeset godina služenja kao vojni biskup, msgr. Jezerinac predao je službu svome nasljedniku.. I u tome se očituje ljepota crkvenoga služenja. Nijedna služba u Crkvi nije

vlasništvo. Ona je povjerenje koje se prima i koje se jednoga dana predaje.

Današnje Evanđelje završava riječima: „*Svaki pismoznanc upućen u kraljevstvo nebesko sličan je domaćinu koji iz svoje riznice iznosi novo i staro.*“ (Mt 13,52). To je slika svakoga dobrog pastira. Čuvati neprolazno blago vjere i istodobno ga donositi čovjeku svoga vremena.

Dragi oče biskupe Juraju! Danas ste došli na mjesto gdje ste se ukrkali na lađu.... I krenuli na pučinu. Kroz šezdeset godina prošli ste oceane, mora, jezera, rijeke, bure i oluje, Sacile i Haribde... Vraćate se pred isti oltar, u isti Božji hram u kojem ste prije šezdeset godina slavili svoju Mladu Misu. Danas zajedno s Vama zahvaljujemo Bogu. Za dar Vašega života! Za dar vjere i pripadnosti Katoličkoj Crkvi. Za Vašu obitelj i zavičaj. Za šezdeset godina svećeništva. Za trideset i pet godina biskupske službe. Za svaku svetu misu, svaku molitvu, svaku riječ ohrabrenja i svaki tihi dar ljubavi koji samo Bog poznaje.

Crkva danas slavi međunarodni dan djedova i baka i starijih osoba. Biskup Jezerinac slavi šezdeset godina svećeništva i trideset i pet godina biskupstva. To je ukupno devedeset i pet godina. Časna dob, zar ne!? Oče biskupe, čestitam, Ad multos annos!

A nama svima neka današnja Božja riječ ostane trajni poziv. Tražimo pravo blago! Ne ono koje prolazi, nego ono koje ostaje. Tražimo Krista, jer tko pronađe Krista, pronašao je sve. Amen.